

Sygn. akt II K 229/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Strzyżowie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Piotr Filip

Protokolant Danuta Kut

przy udziale T. Z. Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Dębicy del. do Prokuratury Rejonowej w Strzyżowie

oraz oskarżycielki posiłkowej M. A.

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2018 roku, sprawy karnej

przeciwko P. D., s. S. i I. z domu S., ur. (...) – S., nie karanego,

oskarżonego o to, że:

W dniu 26 lipca 2017 roku w S., pow. (...), woj. (...), kierując samochodem ciężarowym m-ki I. (...) o nr rej. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie obserwował z należytą uwagą obszaru drogi przed pojazdem i w efekcie znacznie spóźnił się z podjęciem reakcji na przemieszczającą się przez jezdnię pieszą M. B., czym przyczynił się do jej potrącenia, w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała w postaci:

urazu wielonarządowego, a szczególności urazu głowy i klatki piersiowej ze złamaniem kości czaszki, stłuczenia mózgu, złamania licznych żeber obustronnie, stłuczenia płuca prawego i krwotoku wewnętrznego, które to obrażenia skutkowały jej zgonem w dniu 29 lipca 2017 roku w Klinicznym szpitalu Wojewódzkim w R.

tj. o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k.

I. uznaje oskarżonego P. D. za winnego popełnienia czynu wyżej w wyroku opisanego, a stanowiącego przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k.

s k a z u j e

go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. **w a r u n k o w o z a w i e s z a** oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 3(trzech) lat;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. **z o b o w i ą z u j e** oskarżonego do informowania Sądu o przebiegu okresu próby;

IV. na podstawie art. 71 § 1 k.k. **o r z e k a** wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 300 (trzysta) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 10 (dziesięć) złotych;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. **z w a l n i a** oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości;

VI. z a s ą d z a od oskarżonego na rzecz M. A. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy), tytułem udziału
w sprawie pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 6 lutego 2018 roku, sygn. akt II K 229/17.

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego

w przedmiotowej sprawie, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 lipca 2017 roku około godziny 19.00, na ulicy (...)

w S. oskarżony P. D. kierował pojazdem dostawczym I. (...). Jechał on z centrum S. w stronę D.. Na wysokości lewostronnego dojazdu do sklepu (...), na niewielkim łuku drogi w lewo, będąc na podjeździe do wzniesienia, uderzył w przechodzącą przez jezdnię, w miejscu do tego nieprzeznaczonym M. B.. Oskarżony nie zauważył przechodzącej przez jezdnię pieszej, która poruszała się z lewego na prawy pas drogi i uderzył pieszą lewym bocznym lusterkiem pojazdu, „uciekając” na prawo, gdy zorientował się, że piesza przechodzi przez jezdnię. W dniu zdarzenia jezdnia była sucha, świeciło zachodzące słońce i to bardzo mocno, które powodowało oślepienie kierujących, a które mogło mieć wpływ na obniżenie i zmniejszenie widoczności, jednakże nie była to sytuacja nagła i nie mogła zaskoczyć oskarżonego, który już wcześniej rozpoczął jazdę i widział co dzieje się z pogodą.

Oskarżony poruszał się z prędkością około 53 km/h, a więc nieznacznie przekraczał dopuszczalną administracyjnie prędkość na tym obszarze. Gdyby oskarżony prawidłowo obserwował drogę przed sobą, wówczas nawet w sytuacji, gdy piesza znajdowała się w okolicy środka lewego pasa, powinien ją dostrzec i uniknąć bez problemu wypadku. Błędem oskarżonego był brak należytej obserwacji obszaru drogi, a przez to spóźniona reakcja na zaistniałe zdarzenie, czyli nieprawidłowe przechodzenie pieszej przez jezdnię. Podjęcie przez oskarżonego manewrów obronnych w momencie, gdy piesza przekroczyła oś jezdni była zdecydowanie spóźniona, co w konsekwencji doprowadziło do uderzenia pieszej lusterkiem pojazdu.

Piesza M. B. w czasie zdarzenia poruszała się przy pomocy kuli ortopedycznej, gdyż miała ograniczoną sprawność ruchową i nawet przyjmując treść art. 26 ust. 7 Prawa o ruchu drogowym, to M. B. winna była zachować szczególną ostrożność przy przechodzeniu przez jezdnię,

a polegającą na rozpoznaniu prędkości i odległości zbliżających się pojazdów i to nie tylko w chwili wkraczania na jezdnię, ale również w trakcie całego jej przejścia przez jezdnię. Jak wynika z usytuowania przebiegu drogi piesza bezproblemowo mogła obserwować nadjeżdżające pojazdy z obydwóch kierunków i gdyby prawidłowo zareagowała dostrzegłaby, że kierujący pojazdem oskarżony nie zdąży zatrzymać się przed torem jej ruchu. Zachowanie pieszej było błędne i przyczyniło się do zaistniałego wypadku drogowego, gdyż piesza praktycznie w każdym momencie przechodzenia przez jezdnię mogła zatrzymać się przed torem jazdy oskarżonego.

W wyniku przedmiotowego zdarzenia piesza M. B. doznała obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego, a w szczególności urazu głowy i klatki piersiowej ze złamaniem kości czaszki, stłuczenia mózgu, złamania licznych żeber obustronnie, stłuczenia płuca prawego i krwotoku wewnętrznego, które to obrażenia doprowadziły do zgonu pieszej w dniu 29 lipca 2017 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

wyjaśnień oskarżonego karta nr 228 i 173; zeznań świadków M. A. karat nr 228a - 229; M. K. (1) karta nr 229 i A. H. karta nr 229 – 229a , a ponadto na podstawie protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym dot. P. D. karta nr 4; protokołu oględzin pojazdu marki I. (...) nr rej. (...) karta nr 5 - 6; protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego karta nr 7 - 8; sprawozdania z prowadzonych badań krwi i protokołu pobrania

krwi dot. M. B. karta nr 37, 38; historii choroby M. B. karta nr 44 - 67; dokumentacji fotograficznej oględzin miejsca wypadku karta nr 71; szkica miejsca wypadku drogowego karta nr 73; protokołu oględzin i otwarcia zwłok M. B. karta nr 75-81; dokumentacji fotograficznej z sekcji zwłok M. B. karta nr 96; protokołu zatrzymania rzeczy od M. A. karta nr 104- 106; protokołu oględzin rzeczy – kuli metalowej koloru srebrnego z zieloną rączką karta nr 109 - 110; opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych karta nr 114 - 145; wykazu śladów kryminalistycznych karta nr 166 - 167; , pokwitowania karta nr 174; dane o karalności karta nr 180.

Oskarżony P. D. przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu i wyjaśnił, że jadąc przez S. oślepiło go na szczycie wzniesienia słońce i w ostatniej chwili zauważył przechodzącą pieszą, wówczas odbił kierownicą w prawo chcąc uniknąć uderzenia w nią, ale pomimo tego manewru uderzył ją lewym bocznym lusterkiem. Bezpośrednio po zdarzeniu zawiadomił pogotowie, a jakaś już inna kobieta udzielała pieszej pomocy.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, które korespondują z zeznaniami A. H. oraz materiałem dowodowym zalegającym w aktach sprawy tj. materiałem fotograficznym, szkicem sytuacyjnym, oględzinami pojazdu.

Przesłuchana w przedmiotowej sprawie A. H. zeznała, że wracała z pracy około godziny 19.00 i kompletnie nie było nic widać z powodu oślepiającego słońca nawet nie wiedziała, gdzie jest chodnik, a gdzie jezdnia.

W pewnym momencie zobaczyła stojący po prawej stronie samochód dostawczy i coś leżącego obok niego myśląc, że coś wypadło z tego samochodu. Dopiero po chwili zorientowała się, że jest to leżąca osoba, której udzieliła pierwszej pomocy, do czasu przyjazdu pogotowia.

Sąd ustalając stan faktyczny dał wiarę zeznaniom tego świadka, które są konsekwentne i niezmiennie od czasu pierwszego przesłuchania, a nadto mają odzwierciedlenie w opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego, który podał czas zachodzącego słońca.

Zeznania świadków M. A. i M. K. (2) Sąd obdarzył walorem wiarygodności, gdyż są one wzajemnie zbieżne i potwierdzają, że M. B. poruszała się przy pomocy kuli ortopedycznej, ale chodziła tak „normalnie”. Świadkowie ci nie mają żadnych wiadomości na temat przedmiotowego zdarzenia.

Sąd dał wiarę opinii biegłego, który na podstawie akt sprawy, osobistych oględzin odcinka drogi, na którym doszło do wypadku oraz wiedzy i doświadczenia biegłego sporządził przedmiotową opinię, dokonując szeregu obliczeń i symulacji drogowych. Opinia jest zgodna z przepisami ustawy karnej procesowej.

Oskarżony dotychczas nie był karany, zaś w dniu zdarzenia prowadził pojazd będąc trzeźwym.

Sąd zważył, co następuje:

Czyn z art. 177 § 2 k.k. polega na naruszeniu choćby nieumyślnie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a przez to spowodowania wypadku drogowego, którego następstwem jest ciężki uszczerbek na zdrowiu innej osoby. Przez zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym należy rozumieć reguły zawarte w przepisach ruchu drogowego, jak i reguły nieskodyfikowane, ale określone ogólnie jako powszechnie obowiązujące w ruchu zasady – wynikające z różnych unormowań.

Biorąc pod uwagę ustalony stan faktyczny nie ulega wątpliwości, że oskarżony P. D. naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym – poprzez nienależyte obserwowanie drogi - w wyniku czego doprowadził do uderzenia, w inną osobę, a w konsekwencji nieumyślnie spowodował obrażenia ciała u M. B., skutkującymi jej zgonem.

Równocześnie przedmiotowe przestępstwo oskarżonego jest karygodne – tzn. wykazuje wyższy niż znikomy stopień społecznej szkodliwości, o czym przekonuje rodzaj naruszonego dobra (bezpieczeństwo w ruchu lądowym), charakter owego naruszenia (obserwacja drogi) o wyjątkowo znacznym ładunku społecznej szkodliwości, postać zamiaru.

Oczywista jest również naganność procesu decyzyjnego oskarżonego oraz znaczny stopień owej wadliwości, skoro uwzględni się wiek oskarżonego, tj. 41 lat, fakt że posiada wykształcenie średnie, a więc ma pewien zasób doświadczenia życiowego i jest osobą o ukształtowanej osobowości, zatem miał on możliwość rozpoznania znaczenia bezprawności czynu i postąpienia zgodnie z normą prawną.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd uznał, że nie przejawia ona cech rażącej surowości, gdyż dolegliwości z nią związane nie przekraczają stopnia zawinienia, zaś z drugiej strony odpowiadają realizacji celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec niego oraz respektują potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Orzekając o warunkowym zawieszeniu wykonania kary, Sąd uznał, że bezcelowym jest umieszczanie oskarżonego w Zakładzie Karnym, gdyż jego dotychczasowe życie przekonuje, że pomimo warunkowego zawieszenia wykonania kary, nie popełni on w przyszłości żadnego przestępstwa i będzie przestrzegał porządku prawnego.

Należy również wspomnieć o tym, że to pokrzywdzona jest pośrednio odpowiedzialna, za zaistnienie przedmiotowego wypadku.

Celem spowodowania pewnej natychmiastowej dolegliwości dla oskarżonego Sąd orzekł o karze grzywny, kierując się tymi samymi rozważaniami co do kary pozbawienia wolności i uznał ponadto, że wymiar orzeczonych stawek dziennych grzywny spełni swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, biorąc również pod uwagę, że piesza zmarła. Określając kwotę jednej stawki Sąd wziął pod uwagę sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego, a mianowicie fakt, że ma on na utrzymaniu żonę i dwoje małoletnich dzieci, zarabia 2.100,00 złotych brutto miesięcznie i uznał jednocześnie, że orzeczoną karę grzywny oskarżony będzie w stanie uiścić bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i swojej rodziny.

Biorąc to pod uwagę Sąd uznał, że oskarżony nie będzie w stanie uiścić dosyć już wysokich kosztów postępowania i dlatego zwolnił go od obowiązku ich uiszczenia.

O pozostałych rozstrzygnięciach orzeczono w myśl powołanych przepisów.